

Sygn. akt V.2 Ka 607/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Edyty Hraciuł-Tomeckiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Żorach

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2016 r.

sprawy:

R. P. (1) /P./

s. B. i H.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 209 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 22 czerwca 2016r. sygn. akt II K 30/16

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 607/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Żorach uznał R. P. (1) za winnego tego, że:

- w Ż. w okresie od lutego do sierpnia 2011r. uporczywie uchylał się od wykonywania ciążącego na nim z mocy ustawy i wyroków sądowych obowiązku łożenia alimentów na utrzymanie małoletniego P. P. (2) przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, czym wyczerpał dyspozycję art. 209 § 1 kk i za to na podstawie art. 209 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

-w Ż. w okresie od lutego do maja 2015r. uporczywie uchylał się od wykonywania ciążącego na nim z mocy ustawy i wyroków sądowych obowiązku łożenia alimentów na utrzymanie małoletniego P. P. (2) przez co naraził go na

niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, czym wyczerpał dyspozycję art. 209 § 1 kk i za to na podstawie art. 209 § 1 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. P. (1) za ww. przestępstwa karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego R. P. (1) zaskarżając wyrok w całości zarzucając :

1.mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż:

a) oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 209 § 1 kk, w tym w postaci istnienia po jego stronie zdolności wykonywania obowiązku alimentacyjnego oraz uchylania się przez niego od tego obowiązku w sposób nieusprawiedliwiony i uporczywy;

b) uchylanie się od obowiązku alimentacyjnego przez oskarżonego spowodowało skutek w postaci narażenia P. P. (2) na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych;

c) uznaniu, iż w sprawie poza wymienionymi przez Sąd I instancji nie zachodzą wątpliwości, jakie w trybie art. 5 § 2 kpk muszą zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego, podczas gdy zachodzi sytuacja przeciwna, albowiem w toku postępowania nie zostało jednoznacznie wykazane by oskarżony był w ogóle zdolny do wykonywania obowiązku alimentacyjnego z uwagi na wysokość pobieranego przez niego wynagrodzenia, które nigdy nie przekraczało kwoty ustawowego minimalnego wynagrodzenia za pracę. Tym samym faktycznie wymienione wątpliwości istnieją w niniejszej sprawie, a zatem winny zostać rozstrzygnięte na korzyść podsądnego;

2.mające wpływ na treść zapadłego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania karnego w postaci: art. 410 § 1 kpk poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności przedmiotowej sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego ,

nadto z ostrożności procesowej zarzucił:

3.mającą wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia rażąca niewspółmierność kary i orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności i to w wymiarze aż dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, w której ewentualna wina oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości czynu uzasadniają zastosowanie kary łagodniejszej dla oskarżonego, którą w okolicznościach niniejszej sprawy byłaby ta o charakterze wolnościowym.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego R. P. (2) nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji przede wszystkim podnosi zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz przekroczenie zasadę swobodnej oceny dowodów, przyjmując, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki , którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji powieliła linię obrony oskarżonego polegającą na twierdzeniu, że sytuacja majątkowa oskarżonego była ogromnie trudna. Zdaniem obrońcy wysokość uzyskiwanego wynagrodzenia za pracę przez oskarżonego nie pozwalała mu równocześnie utrzymywać siebie i uiszczać zasądzone alimenty na rzecz syna. Jednak sam oskarżony w swoich wyjaśnieniach przyznał, że do sierpnia 2011 r. nie płacił alimentów na rzecz syna mimo, że pracował

wówczas na „czarno”. Odnosnie drugiego czynu wynika jednoznacznie z ustaleń sądu rejonowego, że będąc wówczas zatrudnionym w firmie (...) w okresie od 17 lutego do 30 kwietnia 2015 r. oskarżony nie poinformował pracodawcę o jego długu alimentacyjnym i dlatego zaliczki z jego wynagrodzenia nie były odprowadzane na poczet alimentów przez pracodawcę. Oskarżony miał świadomość konieczności zapłaty alimentów na rzecz syna mimo to nie dokonał nawet najmniejszej wpłaty na poczet alimentów co słusznie uznał sąd I instancji za uporczywe zachowanie i w ten sposób naraził swoje dziecko na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Słusznie zatem sąd I instancji przyjął, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 209§ 1 kk. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie sądu okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszernie pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk.. Wymierzone oskarżonemu przez sąd I instancji kary jednostkowe jak i wymierzona kara łączna nie mogą być uznane za rażąco niewspółmiernie surowe. Podkreślić należy, że przestępstwo z art. 209 § 1 kk jest zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu zatem kary jednostkowe pozbawienia wolności w dolnych granicach zagrożenia mając na uwadze fakt uprzedniej nie oskarżonego i jego dotychczasowy (...) kolei wymierzona kara łączna 10 miesięcy pozbawienia wolności uwzględnia związek podmiotowo – przedmiotowy. Brak jest racjonalnych przesłanek o zastosowaniu przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji. Kara łączna jest bowiem swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym skazaniami. Ma likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań. Nie jest to jednak sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Słusznie zatem sąd rejonowy zastosował zasadę asperacji zbliżoną do zasady absorpcji. Zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony przez obrońcę oskarżonego w tej sytuacji nie zasługuje na uwzględnienie. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 20.09.2001 r. sygn. II AKa 154/01Prok. i Pr.-wkl.2002/11/29... który stwierdził : Rażąca niewspółmierność kary, art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Z kolei Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19.12.2000 r. sygn. akt II AKa 218/00 KZS 2001/1/1/33 wypowiedział się w ten sposób, że : Nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (tak SA pod poz. 37 KZS 10/00). W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej . Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na jej poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki